

Előfizetési árak.

Helyben házhoz hordva:
 Egész évre . . . 12 frt — kr.
 Fél évre . . . 6 frt — kr.
 Negyed évre . . . 3 frt — kr.
 Egy óra . . . 1 frt 10 kr.

Vidékre postán küldve:

Egész évre . . . 14 frt — kr.
 Fél évre . . . 7 frt — kr.
 Negyed évre . . . 3 frt 50 kr.
 Egy óra . . . 1 frt 20 kr.
 Egyes számok ára . . . 6 kr.

POZSONY

Politikai, társadalmi és közgazdasági napilap.
 Megjelen minden köznapon, délutáni 5 órakor.

Szerkesztőségi iroda

kiadó hivatal:
 Barát-utca 5. sz., I. emelet.
 Kéziratokat nem küldünk
 vissza s leveleket csak bér-
 mentve fogadunk el.

Hirdetési díjak:

Negyenaszós petitsor egy-
 szeri beiktatásáért 10 kr.
 A nyílt térben egy petitsor
 ára 25 kr.

A

„POZSONY“-ra

előfizetni lehet a hó bármely napjától kezdve.

Előfizetési árak:

Helyben:		Vidékre:	
Egész évre	12 frt — kr	Egész évre	14 frt — kr
Fél „	6 „ — „	Fél „	7 „ — „
Negyed „	3 „ — „	Negyed „	3 „ 50 „
Egy óra	1 „ 10 „	Egy óra	1 „ 20 „

Egyes számok **6 krajcáron** a kiadóhivatalban s a **Roszmann-féle** papirkereskedésben kaphatók.

A „Pozsony“ kiadóhivatala.

Boldogok a halottak!

Pozsony, okt. 31.

„Mikor édenét elvevé, halált adott az isten emberének. S ki tudja, nem kárpótlásul adta-e azt?”

Ha most írná E ö t v ö s „Karthauzi“ című munkájának nagy gondolatoktól hemzsegező remek lapjait, nem kérdő alakban fejezné ki a fentebbi véleményét.

A 30-as évek vége már nemcsak ébredésben találta a nemzetet, hanem ama nagy alkotások munkájában, melyekre Széchenyi lángszelleme kalauzolta.

Voltak akkor is a nemzet fiainak szenvedései; elemi csapások s a nyomorúság százféle alakban tette rájuk nézve az életet oly teherrel, melytől egyesek szabadulni iparkodtak; de magában a nemzetben egy nagy jövő felé irányult törekvés tudata élt s jobbaink az élet becsét onnan mérlegelték, hogy azon törekvés foganatosításának az a legelső s legkimaradhatatlanabb föltétele.

Nagy idők voltak azok nagy emberekkel, kik önteltség nélkül mondhatták magukról: Non omnis moriar!

Küzdelmök közepette is mindig megóvta

Tárca.

Elégia október 13-án.

— Heine-paródia. —

A sárga lomb megreppen,
 Hervadt levél lehull...
 Kabátomat tavaszkor
 Beadtam zálogul.

A nap sugár még játszik,
 De ninincsen már remény,
 Hogy téli kabát nélkül
 Tovább kitartsam én.

Érzem, hogy sirnom kéne
 Szívemnek mélyéből,
 Az istent kérve, hogy még
 E télen ki ne dőlj.

El kellett válnom tőled,
 Tudtam, halálot ez, . . .
 Mert a zálogházban
 A miljom moly megesz.

A csók.

Írta: Várady Ferenc.

Majális volt.
 Megnépesült a kis erdő s csengett-bongott a mulatók vidám zajától. A csárda előtti tágas térségen Faraó hangzó ivadékaik keresztbe rakták a

öket az elkeseredéstől azon tudat, hogy alkotásaikban megörökítik szellemüket s ha végre az „infirma caro“ burkai közül örök forrásához készült amaz isteni szikra, melynek ragyogásával nemzetök útjára világosságot árasztottak, nem kárpótlást láttak a halálban, hanem életükkel összhangzó megdicsőülést.

Amici! Puto deus fio! Így szóló Titus végperceiben környezetéhez. Ippen ezen gondolat villanhatott meg és pedig méltán ama nagy kor nagy embereinek agyában, midőn éltek végperceiben visszapillantottak műveikre; ha végig tekintettek a beláthatatlanul hosszú pályatérre, melynek nagy részét diadalmas versenyben futotta meg nemzetök az ő kalauzolásuk mellett.

Dicső tettekben dús élet után dicső halál. A temető nagy, veteményes kertnek látszott akkor; a nagyok síremléke egy-egy nagy alkotásra emlékeztetett, melyet dús tenyészésben tartott közöttünk maradt szellemök.

Most — elhalt remények között találjuk magunkat a sirok birodalmában. Minden egyes fejfánál az a gondolat kap meg bennünket, hogy aki ott nyugszik, az minden esetre kevesebb csalódással zárta be napjait, mint mi bezárjuk; még minket sok keserűség kényszerít majd arra, hogy a halált csakugyan azon kárpótlásnak tekintjük, melyet a paradicsom helyett nyújt a gondviselés kimeríthetetlen könyörülete.

Bármerre tekintünk is akár a társadalmi, akár az állami közélet terén: nem találunk egy nagy gondolatot, melynek megpendítése tette buzdítaná a nemzet millióit, melynek nagysága feledtetné a köznapok nyomorúságokat.

Boldogok, valóban boldogok a halottak; mert nem kénytelenek többé tapasztalni, hogy úgyszólván minden nap egy-egy reménytől fosztja meg a nemzetet; nem kénytelenek látni, mint lapítja a törpe epigonok hada paródiává az ősök nagyszabású alkotásait; nem kénytelenek látni, hogy ezredéves államéletének örömtünnepe felé megölt reményeinek sirgödreivel éktelenítik el a nemzet útját.

vonót s húzták köröm- és hurszakadtáig a fülbe-mászó, sziporkás csárdásokat. A deli ifjú, mint villámszikra pattant a bájos hölgy elé, megragadta karcsu derekát s perdült vele, mint a pergő rokka; mintha csak a része, vagy a szárnya lett volna.

— Három a tánc!

Hangzott fel az örömteli visongás s tán jártak volna itéletnapig; de a cigány karja lankadt, hurja pattant, a vonója bomlott — véget kellett vetni a szétidő, mámorító táncnak.

Mig a hegedű pihent, az erdő árnyas fái közt, a csillogó titokzatos rejtekében bolyongva suttogtak a szerelmesek, édes ábrándokba merülve a dalos madarak hol mélabús, hol vidám zengicsélése mellett; majd a susogó bokrok alá, az erdő puha fűpamlagára heverték s csevegtek boldogan.

Béla és Milcsi itt látták meg egymást először, e majálison ismerkedtek meg, ez alkalommal jártak együtt a legelső csárdást s e verőfényes vidám napon gyuladt szívük az „első szerelem“ csapongó lángjára.

Együtt bolyongtak az erdő fái közt s oly boldogul érezték magukat, mintha csak a hetedik menyországban az angyalok közt voltak volna, vagy hogy talán még annál is boldogabbul! . . . Belebb és belebb ereszkedtek az erdő mélyébe, hova már nem hatott el a mulatók zaja, hol bűvös csend honol s im! . . . megreppen a bokor és egy megkapó kedves kép tárul szemük elé; két gerle csókolózik.

— A csók, a csók, mely édesebb a méznel s az anyatejnél.

Szaval gyönyörrel Béla és Milcsi igéző szeméremmel süti le gyönyörű bogár szeméit, majd hamiskásán föltekint s kérdi kíváncsian:

Az orosz alkotmány tervezete nem igen akar haladni foganatosítása felé. Mint már pár nap előtt írtuk, az orosz cár Kopenhágából hazatérve, megbizta belügyminiszterét, Tolsztoj grófot, hogy Pobedonoszev és Katkov meghallgatásával alkotmánytervet készítsen, felsorolva benne „az orosz szellemnek“ megfelelő reformokat. Tolsztoj gróf és Pobedonoszev titkos tanácsos kihallgatáson voltak több ízben a cárnál s kifejtették, hogy Oroszországnak nincs szüksége semmiféle politikai reformra s ami az adminisztratív reformokat illeti, azokat sorra léptetik életbe az egész birodalomban. Politikai változások félreértésekre és zavargásokra vezetnének. Az ugynevezett liberálisok egyesültek a forradalmi elemekkel s csak az alkalmas pillanatot várják, hogy föllázadjanak. Ezt a pillanatot megteremté az alkotmány megadásának híre. A belügyminiszter elhitette a cárral, hogy a liberálisok és nihilisták együtt rendeztek ünnepeket és antidinasztikus tüntetéseket Turgenyev temetésén. A gyászmenetben volt egy névtelen küldöttsége az orosz terroristáknak s ennek vezetője virágokkal teleakgatott vasláncot vitt korona helyett. A lánc szalag csüngött e fölirással: „A megláncolt orosz nép — bátor szabadsághősének.“ A liberálisok deputációja a párisi nihilisták koszoruját hordozta, mint az „orosz emigránsok“ kegyeletének jelét s a pétervári írók emlékünnepe fölszólított beszédekkel mondtak. A cárt anynyira fölbőszítették e hazugságok, hogy Gacsínába rendelte Gresszer tábornokot, a pétervári városkapitányt, aki határozottan kijelentette, hogy mit sem tud e dolgról s a belügyminiszter alkalmasint rosszul van informálva. Tolsztoj gróf, hogy elbeszélését igaznak mutassa, egy ládácskát vitetett a cár szobájába s kihuzta belőle azt a virágos láncot, melyen rajta volt az a koholt fölírás is. A cár meghagyta Gresszer tábornoknak, hogy szigorú vizsgálatot indítson s kerítse meg minden áron a Turgenyev temetésén történt „rendetlenség“ okozóit.

Albániában mozgalom indult meg Törökország ellen. Gjo ka a miriditák főnöke manifestumot boesított ki, melyben Európa művelt nemzetét arra szólítja föl, hogy segítsék Albániát a Görögországhoz való csatlakozásra. A manifestum így szól: „Albánia, Epirus és Macedonia albánjai Európa civilizált és emberbaráti kormányaihoz. Albániának körülbelül öt millió lakosa van. Ez ősrégi nép dicsőségei és szenvedései ismeretesek; elkezdve a hős időktől, macedoniai Sándortól, Pirrhustól Skander bégig nagy tetteket vitt véghez. A Görögország felszabadításaért vívott véres csatákban is kitüntek az albánok; albánok voltak Bozzari Marco, a szülő-

— Vajon ki találta fel a csókot?

— Oh! a csók eredete igen sajtáságos. A régi Rómában egy ős törvény az asszonyoknak megtiltotta a borivást. És hogy meglehessen tudni, vajon ezen törvényt megtartják-e; a férfiaknak kötelességökké tették nejeik s közelebbi rokonaik ajkait, tekintet nélkül arra, hogy öregek, vagy ifjak-e — ajkaikkal érinteni, hogy ez által megtudják vajon a leheletök borszagú-e? Aki ezen szépek közül tisztának érezte magát, s aki a férfiaknak törvényszerűleg magát megmutatni akarta s azoknak kegyét igyekezett elnyerni, bezzeg gyakran szokta szája-csakját odatartani.

— Mit gondol, én itt-am-e ma bort?

— Majd mindjárt megvizsgálom.

— Pszt! . . .

Susog a meglepetéstől s az izgatottságtól remegő hangon Milcsi

— Jön valaki.

— Milcsi: . . . Milcsikém! . . .

— Ah! ez a mama volt. De jó, hogy jött, különben eszökbé sem jutott volna, hogy elérkezett az oszonnálás ideje. Hejh! a szerelmesek evésére, ivásra alig gondolnak. A szív érzelmekkel s ábrándokkal táplálkozik. Jól tudta ezt a mama, hiszen ő is volt valamikor leány, pedig nem is olyan igen-nagyon régen s bátran hozzá tehetni, hogy szerelmes is, hát hogyné ismerte volna a szerelem varázseréjét, a szerelmesek szokását; azért hát fölkereste őket s előállt az indítványával, hogy valahogy az édes ömledés mellett a gyomor se maradjon üresen, ne bizony!

— Ha úgy tetszik, menjünk oszonnázni.

ták és más hősei e nagy drámának. Most ez a nagy-lelkű, sok jóra érdemes nép, oktatás, utak, kereskedelem nélkül oly kormány alatt nyög, mely minden haladásnak tagadása. Sokszor támadtak föl fegyverrel kezökben, lerázni ezt a rettentő jármot; de mindig a nyers erő győzött és győzni is fog mindaddig, míg Európa emberbarátsága nem küld nagylelkű segélyt... És Albánia felszabadulásához nem kér sem fegyvert, sem pénzt, sem más anyagi áldozatot; csak azt a jogot kívánja, amely a modern európai alkotmányokban megvan; kívánja a népszavazást, hogy Görögországhoz csatlakozhassék, mely vérség, érdekek és rokonszenv által leginkább megfelel nemzeti törekvéseinek. Ez az egyedüli módja a tisztességes békének; ennélkül Albánia szerencsétlen fia mindig kénytelenek lesznek kezökben fegyverrel állani és harcolni egyetlen harcban függetlenségükért, és végül elhullatni utolsó csöpp véréket. Ime, ez a borzasztó dilemma: vagy népszavazás vagy gyilkos harc. Ezt hangoztatják Albánia, Epirus és Macedonia öszes lakosai, akik nem akarnak tovább elnyomatás alatt élni vagy mint baromcsorda, eladhatni valamely más fejedelemtől. Ezért fájdalomtól tépett szívvvel fordulunk a művelt Európa kormányainak emberszeretetéhez, kérjük hathatós pártfogásukat és emlékeztetjük őket, hogy a török dölyfös kegyetlenségére azt kiáltjuk vissza: „Mi is csak isten fia vagyunk, egyenlő a többi emberrel és szabad határoznunk saját sorsunk fölött. Gjo ka, a miriditák prengje.“

Mukhtar basa küldetéséről a Journal des Débats azt mondja, hogy annak nagy jelentősége van. Olyan tapasztalásokkal s ígéretekkel megy vissza a basa Stambulba, melyek a zultánnak csak örvendetesek lehetnek. Hogy mily természetiek ezen ígéretek s hogy Törökország csakugyan belépett-e az osztrák-magyar-német szövetségbe, azt bajos megmondani; de anynyi bizonyos, hogy Németország befolyása Stambulban erősödött s ez által Lord Dufferin helyzete nagyon nehezzé lett. Ha az angol követnek az a célja, hogy azon tért elfoglalja, melyet Anglia Törökországban legutóbb elvesztett, még jó darab ideig kénytelen lesz szűkebb szerepkörére szorítkozni s az mindenesetre kérdés, hogy Egyiptom megszállása kárpótolja-e Angliát befolyásának csökkentéséért.

Varsóban Gurkó tábornok fő kormányzó és Apuchtin között viszály támadt. Az utóbbi azt rendelte el, hogy a tanulók nemcsak az iskolában, hanem az utcán és nyilvános helyeken is oroszul beszéljenek. Gurkó abban a nézetben van, hogy Apuchtin ezen rendeletével a maga hatáskörén túllépett. Katkow és Pobedonoszew nagyon védelmezik Apuchtint s arra törnek, hogy polgári kormányzóvá neveztessek ki, mert szeréntök Gurkót csak úgy ellensúlyozhatja.

A horvát kérdés.

Budapest, okt. 30.

Ma tanácskozott Tiszta Kálmán a horvátokkal délutáni 4 és 6 óra között. A tanácskozásban részt vettek: Bedekovics a volt horvát miniszter, Jozipovics Imre, Kussevics Szvetozár, Miksics,

— Köszönöm mama, én nem vagyok éhes, h csak....

— Kezét csókolom, én sem ehetném, vág Béla, Milcsi szavába.

Minő étvágyrontó a szerelem!

Felséges oszonna volt! Még a püspök is megnyalhatta volna utána a száját.

De ki állhatna ellent a jó mama démoszthenészi ékesszólásának, cicerói beszédének, unszó szavának, hiszen oly nagy szíveséggel kínálgatja a rántott csirkét, sonkát meg a mandolás „puszedli“-kat, akár az olcsó János holmiját, a gyűrűt, gyűrűt, gombostűt, cernát, fűzöt, pertlit. Nem is igen sokáig kértették magukat, engedve az okos szónak, előre siettek s a csárda előtti pados asztalok egyike mellé telepedtek, hol már a nagy füles kosarat, melyben az elemózsia volt, rettentő veszély fenyegette, a csárdás gazda csahos komondorja farkaszemet vetett rá, s ha még csak egy kurta lépéssel késnek, bár hivatlanul, de hozzá fogott volna az oszonnához.

A mama kipakolta az izletes falatokat, Béla pedig bort rendelt, s aztán nagy uri kényelemmel oszonnához fogtak.

Béla nem győzte dicsérni a derék kacsokat, melyek az izletes falatokat készítették; de legkivált dicsérte a „puszedli“-kat — hogy is ne, mindezeket Milcsi készítette.

Az oszonna elköltése után rázondítottak a cigányok a gyújtó nótára:

„Csak egy szép lány van a világon!“

Sallangos jó kedvvel kerekedett táncra a fiatalok; járták, cifrázták, majd a frissére került a sor peregetek a párok akár a forgószél.

A kedv „netovább“-ját érte el.

Miskatovics, Sermage gróf, dr. Schram és Vukotinovics. A horvát tartománygyűlés elnöke; Krestics nem volt ott, mert azzal Tiszta már Bécsben beszélt. A tanácskozás tárgyát az a kérdés képezte hogy vajon anynyira ie vannak-e már a kedélyek csöndesedve Horvátországban, hogy a rendes, alkotmányos állapotok visszaállítása kockázással nem jár. A horvát urak egyhangulag igennel feleltek erre a kérdésre s így teljes biztossággal várható, hogy körülbelül 14 nap alatt a királyi biztosság megszűnik, kinevezik az új bánt, meg az új horvát minisztert s arra azonnal összehívják a horvát tartománygyűlést is. Ha a tartománygyűlés regnikoláris küldöttségeket találma indítványozni, a kérdés végleges rendezésére Tiszta hasonló indítványt tesz az országgyűlésen. A horvát urak még Horvátország materialis viszonyainak intenzívebb ápolását is sürgették.

Ebből tehát látható, hogy Tiszta a készen mozdítja elő a horvátok mindazon törekvését, melylyel nem egyébre céloznak, mint hogy Magyarország és Horvátország között a dualizmust mennél érezhetőbben kidomborítsák s ugyanakkor még elég szeretetre méltó naivság van bennök arra is, hogy azt az évi, csaknem négy millióra menő apanage-t szaporítani kérjék, melylyel őket Magyarország a szó szoros értelmében tartja. Tudják azok a jó urak, kivel van dolguk; tudják, hogy a horvát szavazatok menyire becsesek Tiszta előtt.

A magánbecsület a kir. kúriánál.

Pozsony, okt. 31.

Nem hiszem, hogy lehessen józan ember, aki a csalást a becsületes jellemmel összehozhatná; következésképp, ha csak egyszerű csalással vádolunk is valakit, kétségtelen, hogy azon váddal becsületét támadjuk meg.

Még maróbbá válik ezen vád a becsületre, ha oly egyén ellen emeljük, aki éppen állásánál fogva különös eskü által is kötelezve van arra, hogy ama jellembe vágó erkölcsi süllyedéstől tartózkodjék; mert hiszen ily esetben esküszegéssel is van súlyosítva.

No már, ha valakinek ily esküszegéssel párosult csalást vetünk szemére, még pedig úgy, hogy azt anyagi haszonlesésből elkövetettnek mondjuk: anynyi bizonyos, hogy annak az embernek erkölcsi reputációja ellen emelünk gyilkot, annak becsületét akarjuk megölni.

Alig képzelhető tehát valami természetesebb dolog, mint hogy normális társadalmi és közéleti viszonyok között ily szörnyű vád-

Kicsordult a szív mómora s Béla megfeledezve, átlépte az illem határát — botrányt követett el.

Cattanós csókkal illette táncosa ajkát!

Egy sikoly!.....

S vége szakadt a táncnak.

„Csak a gyémántot karcólok, meg őh csak Boglári tollát veszté el a kócsag, Csak a himpört nyálazta be a pók, Csak az nincs, mi a gyümölcs hamva volt.“

Bélyeg, ragály, seb, mind lemoshatók, Nő homlokáról soha sem a csóki!

Másnap szemérem elleni vétség miatt vádat emeltek a királyi ügyészségnél Béla ellen.

Béla anynyira a szivére vette a dolgot, hogy azonnal elhagyta a várost; eltűnt, nyomtalanul.

Senki sem tudta a városban, hogy hova tűnt el oly hirtelen, annál kevesebbé tudták a rejtélyes eltűnés okát.

Sok mindent beszéltek.

Szárnnyra kelt a Fáma s egy verzió szerint megmérgezte magát, megfontolatlan szerelmi viszony következtében sodortatván az öngyilkos halál jégkarjai közé; más verzió szerint Amerikába költözött, hogy vitelezőit kijátszsa, de még egy harmadik kacsa is szállongott s ez azt a hírt terjesztette, hogy a „fekete golyó“ áldozatául esett.

Csupa koholmány!

Haza ment szülőihez és családi ügyeit rendezve, ismét visszatért.

A legelső látogatást Milcsikénél tette.

Béla jellemes ember volt, s noha a bor, zene, tánc mómorában az „első szerelem“ hatása

nak minden civilizált államban a lehető legnagyobb ritkaságok közé kell tartozni, azzal könnyelműen bárkit is büntetlenül megtámadni szabad nem lehet.

Ez a minimum, melyet a magánbecsület biztossága érdekében minden állampolgár minden jogállamban megkövetelhet, sőt megkövetelni tartozik.

Azonban ami igazságszolgáltatásunkon is anynyira meglátszik már a Tiszta-kormány áldástalan munkája, hogy ma-holnap a személyes becsület biztosságáról sem lehet szó.

Beszéljenek a tények.

Bittsánszky Arnót, pozsonyi pénzügyigazgató úr engem két bíróság előtt azzal a váddal támadott meg, hogy én magyar kir. pénzügyi tisztviselő létemre, hivatalos eskü dacára is hagyatékelitkolást követtem el. Az esküszegéssel terhelt család vádját emelte tehát ellenem. Emelte pedig a lehető legkönnyelműbb módon, mert hiszen az első bíróság kimondotta hogy én mint nem örökös hagyatéki bevallást nem is tehettem, tehát ellenem hagyatéki kereset még csak indítható sem volt.

A kir. ítélő tábla pedig az első bíróság indokait teljesen helyben hagyva, még azt is kimondotta, hogy az állítólag eltitkolt hagyatéki összeg sem volt megállapítva, sőt még az sem volt kimutatva, hogy ki volt annak tulajdonképp a jogszerű birtokosa. Hozzá járul még ehhez az is hogy Bittsánszky úr ama szörnyű vádat akkor emelte ellenem, mikor már az egyáltalában emelhető sem volt, mert elévült.

Bíróilag megállapított tény tehát az, hogy Bittsánszky úr — ha mégis egyáltalában lehető volt a vádemelés — azt sem tudta, ki ellen kelljen vádat emelni, azt sem tudta tüzetesen, hogy mi volt a vád substratuma.

Nem én mondom tehát, hanem a bírói ítéletek olvassák rá Bittsánszky úrra a leglelküismeretlenebb könnyelműséget; azok mondják ki rá, hogy esküszegő csalással vádolt két bíróság előtt is oly egyént, aki teljességgel nem volt vádolható; vádolta a kereset elévülése után; vádolta annélkül, hogy előbb szabályszerű eljárás útján megállapította volna vádjának tárgyát.

Ily vádra becsületes jellemű ember nem hallgathat. Jaj volna annak az országnak, melynek polgárai becsületekre oly kevéssé volnának érzékenyek, hogy még ily támadást is szó nélkül hagynának!

Én sem hagytam.

Miután a pénzügyminisiteriumnál hivatalos adatokkal támogatott panaszom sem nyert meghallgatást; miután meggyőződtem arról, hogy a Tiszta-kormány alatt az alárendelt tisztviselő főnökével szemben még

alatt túllépte az illem határát; tudta, hogy miképen kell a megzavart egyensúlyt helyreállítani; tudta, hogy ily esetben mit diktál az erkölcsi igazságérzet.

Megkérte, eljegyezte, oltárhoz vezette Milcsit s lett belőlök boldog házaspár.

Most megérkezik nagy sokára a szánta igazságszolgáltatástól, a törvényszéktől az idézés, mely szerint „vádoló és vádlott meghivatnak.“

Megvirad a nagy nap, a tárgyalás napja. Vádoló és vádlott megjelennek, Milcsi és Béla személyében, a szigorú bírák előtt.

Vádoló előadja a vádat, a vádlott pedig magába szállva töredelmesen beismeri, hogy vétkezett.

A komor bírák összenéznek s halk hangon pár szót váltanak egymással, majd a törvénykönyveket forgatják; de ni csak ni!... mi történik?!

Az ellenfelek egymás nyakába borulnak, ölelkeznek, csókolóznak, mint — Amor és Pszike! A törvényszék ámul és bámul.

Themisz, a bekötött szemű istenszszony előtt ilyen még soha nem történt, jó, hogy a bírák szemé nem volt bekötve, mert különben e csudák csudáján, az „ellenfelek“ csókolózásán nem álmélkodhatott volna s szemtanuk hiányában soha senki sem hitte volna el, hogy ilyen is megcsik az ég alatt, a föld színén.

A tableaux után megszólal a vádló:

— Tekintetes törvényszék! A vádat ezennel visszavonom, ne tessék az ítélethozatallal fáradozni; ügyünkben határozott a jó Isten — mi már boldog házások vagyunk.

P-i F-6.

becsületének épségben tartására sem számíthat: azon egyedüli útra tértem, mely még előttem nyitva állott: bűnvádi följelentést tettem Bittsánszky úr ellen; rámutattam hivatalos adatok alapján azon visszaélések hosszú sorára is, melyeknek a pozsonyi pénzügyigazgatásnál útját állani iparkodtam; rámutattam pedig azért, hogy B. úr eljárását fölfoghatóvá tegyem, hogy elvitáhatatlan tényekkel bizonyítsam be azt, amit különben mindenkinek gyanítani kellett, hogy t. i. B. úr nem jóhiszeműleg esett oly vastag tévedésbe, amilyennel a bíróságok is megbélyegezték, hanem személyes gyűlölet tette anynyira elfogulttá, hogy oly csapásokat intézzen ellenem, melyek egyenesen reá hullottak vissza.

Sértett becsületem érdekében a lehető legkevesebbet kértem a bíróságtól; kértem azt, hogy az aktaszerűleg bebizonyított tények alapján rendelje el a vizsgálatot B. ellen.

S mit mondott kérelmemre a kir. kúria?

Elutasított, s elutasító végzését így indokolta: „Úgy a btk. 227. §-ban körülírt hamis vád büntetvének, mint a 260. §-ba ütköző rágalmasz vétségének közös ismervét képezi, hogy a vádnak, illetőleg följelentésnek valótlanságokra kell alapítva lenni, mi a magán vádló ellen indított jövedéki kihágásról, v á d k e r e s e t r ől n e m á l l ; t o v á b b á k ö z v á d l ó i t e e n d ö k k e l m e g b i z o t t h a t ó s á g , v a g y k ö z h i v a t a l n o k a z é r t , m e r t h i v a t a l o s t u d o m á s á r a j u t o t t a d a t o k a l a p j á n , h i v a t a l a k ö r é b e n v a l a k i e l l e n v á d a t e m e l , h a b á r e z e n v á d n a k a m e g b i r á l á s r a h i v a t o t t h a t ó s á g h e l y t n e m i s a d n a , a b t k . 4 7 1 . é s 4 7 6 . § - a e l ö f e l t e t e l e i h i á n y á b a n b ü n t e t ő ú t o n f e l e l ő s s é g r e n e m v o n h a t ó .”

Amde két bíróság nemcsak valótlannak, hanem egyenesen lehetetlennek mondotta ki azt a tény, melylyel engem B. úr vádolt; hisz mint fönntebb is jelöltem, kimondották, hogy én hagyatéki kihágást, mint nem örökös, e l s e m k ö v e t h e t t e m s a z é r t e l l e n e m k e r e s e t i n d í t h a t ó s e m v o l t s m o s t a k ú r i a a z t m o n d j a , h o g y B . f ö l j e l e n t é s e b e n c s a k a k k o r v o l n a h a m i s v á d b ü n t e t t e , v a g y r á g a l m a z á s v é t s é g e , h a a z v a l ó t l a n t é n y r e v o l n a a l a p í t v a !

Am értse, aki értheti, de — egész tisztelettel legyen mondva — ezen tótágast álló logikától megvesz a józan ember esze.

Szintúgy vagyunk a kúriai végzés utóbbi indokolásával is. Hisz két bíróság jogérvényre emelkedett ítélettel félremagyarázhatlanul kimondotta már előbb, hogy Bittsánszky úr hivatala körén túlmenve, szembeszökőleg visszaélt hivatalos hatalmával, midőn anynyira ragadtatta magát, hogy még a hagyatékelitkolás vádjának bebizonyíthatását is lehetlenné tette s mégis én rám rohant alaptalan vádaskodásával, míg az egyedül felelősségre vonható örökös felmentvén, a vádemelés előtt még elévülni is hagyta a keresetet. B. úr tehát nem hivatala körében emelt vádat, nem „hiv. tudomására jutott adatok alapján“ járt el, hanem hiv. kötelességének súlyos megszegésével emelte vádját saját tisztviselője ellen oly könnyelműséggel, mely ritkítja párját. Ez elől még a pozsonyi kir. törvényszék sem térhetett ki, mert följelentésemet elvető végzésében maga is kénytelen volt így szólni: „Azon egy körülmény pedig, hogy az elévülés bekövetkezte a vádemelő előtt bizonynyal ismeretes volt és a vádemelés megemeltetett, igaz, hogy helytelenítésre nyújthat okot és alapot.“

És mégis mindezek dacára kimondja a kir. kúria, hogy a közhivatalnok „büntető úton felelősségre nem vonható!“ Valóban gyönyörűséges állapot!

Van azonban még egy ténykörülmény, melyet nem hagyhatok említés nélkül már azért sem, mert szomorú világot vet igazságszolgáltatásunk állapotára. Én vádfejelentésemben aktaszerűleg, konkrét esetekkel mutattam ki, hogy Bittsánszky úr engem hivatalosan üldözött, kimutattam, hogy a jövedéki kihágással való alaptalan vádaskodás

csak egy szemét képezi azon üldözésnek, melylyel éveken át zaklatott. Konkrét adatokkal bizonyítottam be, hogy B. úr több fogalmazványomat elveszítette vagy talán elcsikkasztotta és tudva szándékkal tévútra vezette felsőbb hatóságát valótlanságos hamis jelentéseivel. Mindezekről hallgat a kir. kúria, mintha bent sem volna a följelentésben, hallgat azon egyszerű oknál fogva, mert az bűnvádi vizsgálat tárgyává sem tétetett, hallgat, mert egyáltalában semmiféle vizsgálat sem történt vádfejelentésemre. Ez a legszomorúbb oldala a dolognak.

Odáig jutottunk immár hogy a visszaélések megmaradnak éveken át. Nem vizsgálja meg azokat sem a bíróság, sem a fegyelmi hatóság, ott hevernek följelentéseim a pénzügyminiszteriumnál már második éve elintézetlenül! — Marad a bűn megtorlás nélkül, mely sem büntető sem fegyelmi uton nem férközhetik hozzá, s marad „az alattas tisztviselőnek becsülete főnökével szemben szabadpréda“!

Ezt nevezik nálunk igazságszolgáltatásnak és adminisztrációnak! Nem én ellenem, a magán amber ellen követ el a kúria igazságtalanságot, hanem minden egyes polgár magán becsületét helyezi törvényen kívüli állapotba a leglelkiesimretlenebb hivatalos zaklatással szemben.

Ráth Ferenc.

Pozsony katolikus polgáraihoz.

E lap mai számához van csatolva a helybeli előfizetők számára a polgárpólo-egylet újjáalakítását tárgyazó munkálat. Az alulírott végrehajtó bizottság ezennel fölkéri Pozsony t. c. katolikus polgárait, sziveskedjenek arról tudomást venni s ha átvásása után célnakat helyeslik, legfőlebb péntekig, november 9-dikéig belépti jegyért a legközelebb egybehívandó közgyűléshez a végrehajtó bizottságnak már annak idején megnevezett tagjaihoz fordulni, hogy a közgyűlés helye és ideje jókor közzétehető legyen.

A szept. 9-iki polgárgyűlésből kiküldött végrehajtó bizottság.

Azon helybeli és vidéki, tisztelt előfizetőinket, kiknek előfizetése október hó végével lejár, annak mielőbbi megújítására kérjük, hogy a lap pontos küldésében akadály ne történjék.

Ugyanez alkalommal november és december hónapokra új előfizetést nyitunk.

Ujonnan érkező t. előfizetőinknek lapunk teljes számú példányával még szolgálhatunk. A kiadóhivatal.

Vegyesek.

— **Frigyes főherceg** e héten Seelovicon, Morvaországban vadászatot rendez. A nevezett helység a főherceg születéshelye s az ottani kastély szokott Őrzsébet főhercegaszszonynak nyári tartózkodásul szolgálni.

— **Pozsony megye közigazgatási bizottsága** novemberhavi tanácskozását ugyanazon hó 8-dikán tartja.

— **Őszi előléptetés a pozsonyi m. kir. IV. honvéd kerületben.** Ezredessé ki van nevezve Rényi György 58. zászlóaljbeli alezredes (Pozsonyban); őrnagyii illetékek élvezetének engedélyezése mellett jelenlegi rendfokozatukat megtartják: Taubler József 56. zászlóaljbeli I. oszt. százados (Trencsén); Rónay Gusztáv 61. zászlóaljbeli I. oszt. százados (Léva). — I. osztályú századosá előléptetve Gelléry Zsigmond 60. zászlóaljbeli II. oszt. százados (Nyitra); II. osztályú századosá: Eder Sándor 54. zászlóaljbeli főhadnagy (Rózsahegy); főhadnaggyá: Németh Lajos 51. zászlóaljbeli hadnagy (Jólsva), Istók József 56. zászlóaljbeli hadnagy (Trencsén), Lukács Géza 53. zászlóaljbeli hadnagy (Radvány), Szilassy Ödön 74. dand.-segédtiszt (B.-Bánya), Turcsányi Ferenc 6. huszárezredbeli huszár hadnagy (Vác); hadnagykká: Kerling Gusztáv 62. zászlóaljbeli hadapród tiszt helyettes (Léva), Lovincics Sándor 59. zászlóaljbeli hadapród tiszt helyettes (Ógyalla),

Gulassa János 53. zászlóaljbeli hadapród tiszt helyettes (Radvány), Klain József 58. zászlóaljbeli hadapród tiszt helyettes (Pozsony), Kánn Hugó 61. zászlóaljbeli hadapród tiszt helyettes (Léva), Nagy Miklós huszárezredbeli huszár hadapród tiszt helyettes (Vác); II. osztályú főhadbiztossá: Jellinek Gusztáv honvéd hadbiztos (IV. ker. Pozsony). II. oszt. százados kezelőtiszté Latkóczy Rezső 52. honv. zljb. főhdgy. kezelőtiszt (Bgyarmat), főhadnagy kezelőtiszté Markali Lajos 54. zljbeli hadnagy kezelőtiszt, (Rózsahegy), Róza János 64. zljb. hadnagy kezelőtiszt (Tata).

— **A pozsonyi önkényes tűzoltóság** új gőzfecskendőt kap a Walsér-féle, budapesti gyárból és pedig a nevezett firma maga gondoskodik a fecskendő ide szállításáról s a próbán is jelen lesz városunkban. A fecskendőt ezen próba után veszi át végleg a tűzoltóság.

— **Az 54. számú dinamitraktár**, mely a prágai úton fekszik, a folyó évi november 6-dikától kezdve teljes felszerelésével együtt a katonai kincstár használatába megy át.

— **Egyházi zene.** Holnap a főtemplomban az egyházi zenegylet Lindpaintner C miséjét adja elő; a Graduale „Diffusa est gratia“ Hahn B.-től E; az Offertorium „Tui sunt coeli“ Elanertől F. — Halottak napján Mozart D „Requiem“-jét és Seyfried F „Liberia“-ját adják elő.

— **Volkman Robert**, a pozsonyi templomi zenegylet tiszteletbeli tagja szélhűdés következtében Budapesten 68 éves korában meghalt. A templomi zenegylet képviselteti magát a temetésen és koszorút küld a korporaóra. Volkman hétfőn délután öt óra felé a lánchíd-téri Diana-fürdő épületében látogatást tett a Bettelheim családnál, melylyel baráti viszonyban állott. Az ősz mester már régóta szédülési rohamokban szenvedett; egy hét előtt az utcán érte el a baj anyyira, hogy kocsin kellett haza szállítani. A Bettelheimékhez vezető lépcsőn nem tudott fölmenni, lekérte hát Bettelheim urat magához és a fürdő pénztára előtt széken ülve várta leérkezését. A fürdő pénztárnoka csakhamar zuhanást hallott; kiszaladt és ott látta az agg költőt mozdulatlanul beverni a földön. E percben lépett be dr. Koller, a fürdőtulajdonos Pfeffer úr háziorvosa, ki a kapu előtt elhaladó dr. Markosovszky miniszteri tanácsost is segítségkí hívta. Rögtön Volkmanhoz sietett és ápolásban részesítette. De alig tehetettek egyebet, mint a szívhűdést és a beteg reménytelen állapotát konstantálni. Az ősz zenészt eszméletben állapotban szállították Zoltán-utcai, 13-ik szám alatt levő lakására. Barátai, tanítványai csakhamar a kórágó köré csoportosultak, de már csak a mester halálos küzdelmét láthatták. Ejjél előtt Volkman Róbert megszűnt élni. A nagy költő halála, mely felől a közönség ma reggel csak egy-két lapból értesült, mely szomorúságot okozott a tisztviselők soraiban. A minő nagy volt Volkman szerénysége, ép oly nagy volt azok száma, akik csodálták benne a fényes géniuszát és a klasszikus egyszerűségű és erősségű jellemet. — Az elhunyt hírneves zeneköltő egy barátja írja nekünk: Volkman Róbert az ötvenes évek elején adta ki „Visegrád“ című 12 zeneképét, melyek közt: „Solimán“, „A hős dala“, „Fegyvertánc“ és „Salamon tornyán“ a legkitünőbbek. A „Magyar zenevázlak“ című műveivel meghódította a zenevilágot. Később írta a F-dur triót, utóbb a B-dur triót, mely páratlan a maga nemében s melylyel Németország elismerését is magára vont. — Volkman életéből megirhatjuk, hogy két kis udvari szobában lakott és a legegyszerűbb életet vitte. Gyakran egész nap egyebet nem fogyasztott, mint önkészítette kávéját. Igen szegényen jött Budapestre és itt Heckenast barátságából meglehetősen életmód-ban részesült. Heckenast, ki személyes barátja volt, 1200 frtot adott neki évenként s ezért Volkman köteles volt minden darabját nyomtatás végett Heckenast-nak átadni. Mikor Heckenast üzletét a Franklin-társulatnak átadta, 8000 frtot adott át Volkmannek végkielégítés fejében. Később az akadémia 2500 frttal rendes tanárá alkalmazta és tolmácsot is tartott neki, mert Volkman a magyar nyelvet nem beszélte. A legnagyobb zenészek egyike veszett el Volkmanban Sem Brahms, sem Liszt művei nem állják meg a versenyt azokkal a triókkal, melyekkel az elfogulatlanok Beethoven műveit hasonlították össze. Magyarország mindenestre büszke lehet, hogy e nagy szellem itt lakott és magát magyarnak tartotta. Másut szobrot állítának neki, mi így fejezzük ki halálának nagy alkotásu szelleme iránt. Temetése holnap délután 3 órakor lesz.

— **Tűzoltó-gyűlés.** A pozsonyi önkényes tűzoltóság novemberi gyűlését hétfőn november 5-dikén esti 7 órakor tartja a városház tanácstermében.

— **Jegyzőválasztás.** Egyházzgellén 13 pályázó közül az albári jegyzőt, Parasztly Mihályt választották meg jegyzővé.

— **Lopás.** Gritt Paulina, egy helybeli beteg ápolónő föladata szolgálóját, Simon Julcsát, hogy tőle egy ruhát lopott el s most bujkál. Cservenka rendőr kifürkészte a tolvajt s a kapitánysághoz vitte, ahol az a lopást be is vallotta.

— **Pozsony népesedési mozgalmát** a múlt hétről, október 21-től 27-ik a következő számadatok tüntetik föl. A lakosság átlagos száma 48.000. Élve született 29. Az évi születések százaléka 1000 lakos után: 31.04. Az évi halálozások százaléka 1000 lakos után 34.06. Azaz a kies fekvésű Pozsonyban a halálozások meghaladják a születéseket. Bizony szomorú dolog.

— **Katonai fölülvizsgálat.** November 2-án délelőtti 10 órákor a megyeház kis termében felülvizsgálat lesz.

— **A Herzog-féle lovarkör** Budapesten tegnap leégett. A tűz, a cirkusz-épület egyik hátulso felszerében ütött ki kevésel 6 óra előtt, a nappali lovagló iskola mellett. Oly helyen, hova a lovarda tagjai s a szolgaszemélyzet csak nagy ritkán járt. Azért azt hiszik, hogy a tűz szándékos gyújtásból eredt. A személyzet épen gyülekezni kezdett a lovardában, senki semmit sem vett észre, csak füstszagot éreztek néhányan. A tüzet először az alkotmány-utca sarkán álló rendőr vette észre, ki erről nyomban jelentést tett a rendőrségi központban, a felügyeletet tartó Karácsonyi rendőrfogalmazónál. Mire ez azonban a tűz színhelyére kiért, az egész faalkotmány hátulso része már egy lángtenger volt. Herzog és személyzete minden lehető elkövetke, hogy a mi megmenthető megmentsék. A lovakat mind kivezették. Egyik részük megvadulva a lánoktól, szíjjel futott s csak nagy bajjal lehetett őket összefogdosni. Egy ló, egy „Dipi“ nevű eltiúnt. Egy szürke, szép hátasló a lábát törte. A podgyász, öltözékek nagy részét szintén a személyzet mentette meg. Csak néhány lófelszerelés és ruhadarab maradt benn, melyekért később már csak a legnagyobb életveszélyben lehetett volna bemenni. Azért ott hagyták, a tüzoltóság később azonban ezt is a legnagyobb részben megmentette s kihordta a cirkusz körül lévő fővényre.

A Batthyány-Rosenberg párbaj.

Hogyan lehet dr. Rosenberg Gyuláné özvegy Batthyány Istvánné? E kérdéssel foglalkozik a dr. Wolf Vilmos ügyvéd által szerkesztett „Magyar ügyvédi közlöny“ a többi közt következőleg írva: A kérdés polgári jog szerint vizsgálendő.

Ha a magyar zsidók házassága tárgyában kiadott udv. kancelláriai rendelet nem is volna érvényesnek tekintendő, a polgári jog elvei után kell indulni. A házasságkötés formáját illetőleg a jelen esetben annál kevésbé hiányzik az alkalmazandó jog, mert a házasság Ausztriában kötött, hol a zsidók közötti házasság az osztrák polgári törvénykönyvben részletesen szabályozva van, tehát a házasságkötés formája is, mely a kötés helye szerinti

jog értelmében itélendő meg, (Locus regit actum). Mi a protestánsokra vonatkozólag is el van ismerve a József-féle patensben. (41. §.)

Alig hihető, hogy az ausztriai rabbi akkor, midőn a házasságkötést előtte történtek elfogadta, ezt ne vezette volna az anyakönyvbe. Ha pedig ez megtörtént, a házasság mellett a törvényesség védelme harcol. Ebből aztán a Batthyányval kötött házasságra nézve a következők igen könnyen vonható.

Addig míg az első házasság érvénytelensége per és ebben hozandó jogerős ítélet által ki nem tudódik, a második házassági érvényesség függőben marad. Lehet, mondjuk valószínű is, hogy az első házasság nem is ép csak egy oknál fogva érvénytelennek fog bizonyulni, mert a házasság hirdetés nélkül esett meg, akkor midőn erre vonatkozólag dispenczió nem eszközöltetett ki (oszt. polg. törvénykönyv 126. §-a és 74. p.) vagy azon okon hogy az atya részéről való megegyezés a kisk. leány házasságára nézve nem adatott, avagy azért fog a házasság érvénytelennek bizonyulni, mert a nő már akkor keresztény volt, midőn zsidóval lépett házasságra. De a mig jogerős ítélet által az érvénytelenség ki nem mondatik, a nő arra sincs jogosítva, hogy a Batthyány nevet viselje. Ha a nő abban hagyta azt, hogy az első házasság érvénytelenségét a maga útján kimutassa, ebből az utódot illető kalamitás is származhatnék. Midőn ma még csak azt vehetjük számba, hogy az első házasságot illetőleg egy a házasság anyakönyvbe való bevezetéssel állunk szemközt, nem mondhatunk többet, mint azt, hogy a jogi vélelem a dr. Rosenberggel kötött házasság mellett szól. Nincs tehát más mód, mint az, hogy ha Schosberger Ilona férjhezett dr. Rosenberg Gyuláné, özv. Batthyányé akar lenni, hát csak lépjen elég lelki bátorsággal a bíróság elé.

A Batthyány-Rosenberg-ügyben, mint bécsi lapoknak Temesvárról írják, érdekelt oldalról meglepő fordulat előidézésére törekednek. A Batthyány-család ugyanis azzal a váddal lép föl, hogy dr. Rosenberg nem rendes párbajban, hanem szándékosan ölte meg Batthyányi István gróft. Batthyány Zsigmond gróf ugyanis sürgős beadványt intézett a temesvári törvényszékhez, a melyben mint az elesett atyja tudatja, hogy tudomással bír arról, hogy dr. Rosenberg a második golyóváltás után összereszent, mintha heves fájdalmat érzett volna s azután hirtelen fölemelve pisztolyát, rálőtt Batthyány István grófra ki azonnal holtan rogyott össze; nem alaptalan tehát — ugymond a feljelentő — hogy dr. Rosenberg a második golyóváltásnál megsebesült, de elhallgatta, hogy joga legyen harmadszor is löni.

E szerint a párbajszabályok megsértettek s a szándékos emberölés büntette forog fenn. Batthyány Zsigmond gróf tehát kéri, hogy a vizsgálat ez irányban is indíttassék meg. Dr. Rosenberg tegnapelőtti és tegnapi kiballgatása alkalmával határozottan, megtagadott mindennemű fölvilágosítást az ügy előzményeiről. Rosenberg beismerte a ténykörülményeket és azt is, hogy az összeütközés Wiesbadenben keletkezett, hová ő egy család látogatására utazott. A család nevét azonban nem nevezte meg. Wiesbadenben oly heves szóváltása volt Batthyány gróffal, hogy a párbaj elkerülhetlenné

vált. A párbaj lefolyásáról Rosenberg teljesen megegyezően vallott mind a négy segéddel, kik jegyzőkönyvbe vétették, hogy a párbaj a lovagiasság szabályai és a közös megegyezés szerint ment végbe.

A vizsgálóbíró ez alkalommal figyelmeztette dr. Rosenberget és jogi képviselőjét dr. Friedmann Bernátot, hogy mily beadványt intézett az öreg Batthyány Zsigmond gróf a törvényszékhez; egyúttal megkérdezte Rosenberget, hogy aláveti-e magát az orvosi vizsgálatnak ama gyanu megegyezésére, mintha vállán megsebesült volna. Dr. Friedmann tanácsára Rosenberg azonnal késznek nyilatkozott erre és a törvényszéki orvos csakugyan megugyan megvizsgálta. A vizsgálatból kiderült, hogy Rosenberg vállán van ugyan seb, de az legalább egy éves és kardvágástól származik.

Egyébiránt azt is konstatálták, hogy Rosenberg ugyanabban a ruhában van, melyben a párbaj alkalmával volt és a ruhákon a lövés legkisebb nyoma sem fedezhető föl. Ezekután mondotta ki a vizsgálóbíró a határozatot, hogy Rosenberg ellen a párbaj vétség miatt rendeltetik el a vizsgálat. — Említve volt, hogy Batthyány Zsigmond gróf röpiratot ad ki. Ha ez a valósággal nem fog megegyezni, az ellenfél minden részletet nyilvánosságra hoz a tárgyaláson, hol az összes érdekelt felek tanuként megjelennek. Hir szerint dr. Dell'Adami visszautasította a Schosberger és Batthyány család-nak ez ügyben való képviseltetését.

Katona-zene. Kedvező idő esetén holnap délen 12—1-ig katona-zene játszik a sétányon.

— **Színház.** Ma, okt. 31-én: Tyrolt Rezső úr vendégszínházával: „MEIN LEOPOLD.“ — Csütörtökön, november 1-jén: „DAS VERWUNSCHENE SCHLOSS.“

A „Pozsony“ táviratai.

London, okt. 31. A földalatti pálya két pontján tegnap robbanás történt. A közlekedés fönnakadt. 38 egyén súlyos sérülést szenvedett.

Róma, okt. 31. Ő szentsége csekély gyöngékedése semmi agodalmat sem okoz.

Lisszabon, okt. 31. Ujabb republikánus összeesküve gyanúja miatt két előkelő ifiút a rendőrségre kísérték, de csak régi kiáltványokat találtak nálók.

Párizs, okt. 31. A nemzetközi szocialista munkás-szövetkezet bizottságot küldött ki a nihilizmus és szocializmus közötti érzékelő pontok megállapítására.

Ráth Ferenc,

felelős szerkesztő s kiadótulajdonos.

K I S H I R D E T Ő .

E rovatban közölt hirdetések után minden szóért 2 krajcár fizetendő.

Urasági kocsis,

ki már nagyobb uraságoktól nyert, igen ajánló bizonyítványokat, magyarul és németül beszél, írni, olvasni tud, alkalmazást keres. Levelek „Agazó“ cím alatt a lapok kiadóhivatalába küldendők.

Egy műkertész,

kinek családi viszonyai miatt kellett uragát elhagyni, hasonló minőségben keres alkalmazást. Bizonyítványai között külföldi szakemberek elismerő nyilatkozatai is vannak. Leveleket „Flóra“ cím alatt lapunk kiadóhivatala fogad el.

Egy köteleletes új ház,

mely még adómentes, és a város igen szép és egészséges részében fekszik Pozsonyban, szabad kézből eladó. Alkuszok közvetítése egészen ki van zárva. Leveleket R—y jegy alatt a kiadóhivatal fogad el.

Legjobb korban levő özvegy

a háztartás minden nemében alkalmazható lévén, falusi uraságokhoz gazdasszonynak, vagy ápolónak is ajánlkozik. Levelek „Remény“ cím alatt a lapok kiadóhivatalába küldendők.

Egy átjátszott zongora,

mely hat nyolcsados és még egészen jó karban van, jutányos áron megvehető. Leveleket „Harmonia“ cím alatt a kiadóhivatal fogad el.

Egy művelt hölgy,

ki magyar, német és francia nyelven beszél, ruhaszabásban, varrásban és a háztartás minden ágában egészen jártas, vajamely úri családnál képességeihez mért állást keres. Levelek „Olga“ cím alatt a kiadóhivatalba küldendők.

Falusi birtok.

Zalamegyének igen látogatott termékeny vidékén egy 400 holdas birtok bérbé vehető vagy örök áron is megszerezhető. A gazdasági épületek igen jó karban vannak és a felszerelés is kitűnő. Leveleket „Zalainak“ cím alatt a lap kiadóhivatala fogad el.

Két szép utcai lakás,

látogatott utcában a város legszebb és legegészségesebb részén melyeknek mindegyike 4 utcai-, 1 udvari-, 1 előszoba, honyha, mosókonyha, pince, padlásból áll, és egyike kizárólag az 1-ső másika a II-ik emeletet teljesen elkülönítve képezi, 1884. évi április 1-vel bérbé adandó. Tudakozásokat a kiadóhivatal fogad el.

Egy vidéki fiatal úr,

kinek tisztességes vagyoni helyzete van, 17—18 éves, művelt s kellemes külsejű hölgyekkel komoly szándékból kíván szorosabb ismeretséget kötni. Leveleket, melyekhez fényképek mellékelendők, teljes titoktartás biztosítása mellett „Kücskereső“ cím alatt a kiadóhivatal fogad el.

Két tannó

teljes ellátást kaphat oly tisztességes családban, ahol zongora használatán kívül francia s angol nyelvben is vehetnek lelkét. Levelek D—r jegy alatt a kiadóhivatalba küldendők.

Egy fiatal erdész,

ki állása után tisztességes jövedelemmel rendelkezik, komoly szándékból kíván 18—20 éves tisztességes hajadonokkal ismeretséget kötni. A vagyoni helyzetre nézve nagyobb igénye nincs, de a házias nevelésre nagy súlyt fektet. Levelek „Hymen“ cím alatt a kiadóhivatalba küldendők.

Kitűnő gazdasszony

ki a német nyelven kívül magyarul is beszél, jó bizonyítványok alapján alkalmazást kaphat. Levelek M. D. betűk alatt a kiadóhivatalba küldendők.

Egy középkorú, művelt nő,

ki magyarul és németül hibátlanul beszél, éltebb urak vagy úrbölgyek mellé tarsalkodónak, fölvasónak s esetleg ápolónak ajánlkozik. Levelek „Társalkodó“ cím alatt a lapok kiadóhivatalához küldendők.

Házmesternek

ajánlkozik egy 45 éves, egészen munkaképea egyén, ki előbb kőműves mester-seget üzött s ilyen minőségénél fogva a házi felügyeletet sikeresebben kezelheti. Levelek „M—k“ jegy alatt a kiadóhivatalhoz intézendők.